

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογένειας» τιμάται παντού δραχμάς 4. 'Η αυθαίρετος υπερτίμησις των παρά των Υποπρακτορείων απαγορεύεται

Το καθαρό νερό του μακρόθεν φθάνει, Έρχεται κρύο σαν το κροτάλλινο νερό,

'Η άργυρά του και δαυγής λεκανη, σκέπη έχει τον κυανόχρουν ούρανό!...

'Η υπό των άναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευμένη υπό δικαίωματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Πολλοί άναγνώσται των έπαρχιών μας ρωτούν πώς θα μπορέσουν να άποκτήσουν τα βιβλία των μηνιαίων εκδόσεως του «Μπουκέτου», τα όποια δέν έπρόλαβαν να προμηθευθούν. Τούς άπαντώμεν ότι υπάρχουν δύο τρόποι: 'Η να μας στείλουν τα δελτία των και 8 δραχμάς δι' έκαστον βιβλίον και να τούς τα στείλωμεν ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις τό ύποπρακτορείον των έφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα άποκτήσουν άσφαλώς.

Σ. ΡΩΜΑΝΕΑΝ, Πειραιά. — Τό πεζό τραγουδι σας δέν είνε και τόσοσν έπιτυχές. Τό είδος αυτό άπαιτεί τέχνην έξαιρετικήν. Γι' αυτό δέν εύδοκίμησε παραμόνον σέ χέρια μεγάλων ποιητών. 'Εν τούτοις, για να μη παραπονείσθε ίδου αυτό:

ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΞΑΝΑΤΩ

«Τ' όνομά σου τ' άγαπημένο θάνατο τό μόνο στόλισμα της ζωής μου. Τά λίγα δάκρυα που κύλισαν άπ' τά μάτια σου τό τελευταίο κείνο του χωρισμού μας χειμωνιάτικο βράδυ, θάνατο τά λαμπερά μαργαριτάρια που θά λάμπουν άέναο στής ζωής μου τόν ύπόλοιπο δρόμο και θά μου θυμίζουν μία χαμένη εύτυχία...

Δέν σέ λησιμόνησα πάντοτε σέ θυμώμαι κι' είν' ό πόνοσ μου βαθύπαιρος κι' είν' ή ψυχή μου βουτηγμένη στοσν σπαραγμό γιατι' ένφ ποτέ δέν σέ πίερανα, ή μοίρα σ' έσπρωξε μακρυνά μου κι' άλύπητη στοσν πόνο μου, άλύγιστη στή συμφορά μου, μ' έστέρησε και τη μόνη, τη στερνή που μοίμενε παρηγοριά, κάπου - κάπου να σέ βλέπω...

Όταν τά βράδια τά κουρασμένα μου βήματα με φέρνουν θλιβερά στοσν τόπο που σέ γνώρισα, εκεί που σέ πρωτόειδα, στή σκοτεινή κι' άπόμαρη τουσν ποταμούσν την άκρη, κι' όλα τά βλέπω όπως και πριν άνάλλαγα να μένουν... τό ποταμάκι να κυλά τά γάργαρα νερά του κι' ή καλαμιές στοσν άκρησν του τά δλόξανθα κορμά τους να γέρνουν έρωτιάρικα στοσν πέρασμα τουσν Μπάτη και πέρα, κεί π' όλόχαρο τό ποταμάκι στρίβει και ξαφνικά τη φόρα του δλο και δυναμώνει, τουσν Μύλου τά χαλάσματα πένθιμα, όπως πάντα... Όταν ή νύχτα, ή σιγαλιά κι' ή θλιβερή έρημιά σου στοσν τόπο που σέ γνώρισα, έδω που σέ πρωτόειδα, φέρνουν στοσν νού μου άδιάκοπα άξέχαστες στιγμές, ένα κλάμα άδάκρυτο και σιωπηλό πνίγει στή πίκρα τουσν τη ψυχή μου κι' ή θύμισί σου, σύννεφο όδύνης, πλακώνει άπονα τό είνε μου...

Δέν θα σέ ξαναϊδώ, μα οι λογισμοί μου πάντοτε θα φτερουγίζουν γύρω σου τούς λυγμούς της ματωμένης καρδιάς μου ποτέ δέν θ' άκούσης, μα τά ιδανόβροχτα φτερά της άγάτης μου θα σ' άγκαλιάζουν πάντα στοργικά στοσν ξένο που βρίσκεσαι τόπο...»

ΑΣΠΑΣΙΑΝ ΜΑΚΡΙΔΟΥ, Κων/πολιν. — Τό ποιήμά σας δέν είνε καθόλου καλό και να ή άπόδειξις:

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

Πώς μ' άρέσει! 'Ο καταρράκτης όταν τρέχει, Τό άφροισμένο του νερό πώς τ' άγαπώ, Μ' άρέσει, τούς λευκούς όμους μου να βρέχη Τ' άργυρωτό του και κροστάλλινο νερό!...

Όταν παίζουνε τ' άργυρωπά νερά του, 'Ο ήλιος σ' αυτά σκορπάει τάς άχτίνας, 'Ο γλάρος με τά κατάλευκα φτερά του, Δέν φοβείται, χαμηλά πετών, τάς δίνας!

Τά νερά του χροαίζουσα ή σελήνη Τό φώς της ρίχνει άχτίνας εις τόν άφρό Δασκεδάζει τό στρόβιλλο, τη δίνη, Και γλυκοφιλάει τουσν ύδατος δροσίό! 'Εγώ κοντά σ'τό καταρράκτη στέκομα. Βλέπω που πέφτει τό άργυρωπό νερό, Πολύ πλησίον με πόνο έρχομαι, Κι' είμαι έτοιμη να πέσ' άπ' τόν κρημνό! 'Αλλά αν και θαρραλέα όπισθοχωρώ, 'Αφίνω τό νεράκι να κατακυλά, Κλάων τόν καταρράκτη άποχαρητώ, Εις τούς βράχους ρίχνω μία γλυκοματιά!...

ΚΟΥΛΑΝ ΤΣΕΛΕΝΤΗ, Τσελαντάτα. — Μας γράφετε στοσν έπιστολή σας:

«Άγαπητό «Μπουκέτο».

«Σαs στέλνω ένα ποιηματάκι ιδιικήσ μου έμπνεύσεως, όπως εό δημοσιεύσητε αν είνε, έννοείται, καλόν και σαs άρέσει».

Δυστυχώς, δεσποίνις, τό τραγουδάκι σας δέν είνε καλό, παρ' όλην την άγωνίαν που έκφράζει. 'Ιδου αυτό:

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ... ΝΕΑ

'Εξετάσεις ζυγώνουν κορίτσια άύριο έχομε διαγωνισμό άχ! με πάνουν νεύρα κορίτσια είμαι κούτσουρο ένα και μισό! 'Αs μπορούσα να τά άντιγράψω άρπαχτά από δω κι' από κεί άλλοιώς τότε, μου μένει να κλάψω κι' να δώσω την κόλα, λευκή!...

ΡΕΦΡΑΙΝ Είνε μεσάνυχτα... πώς ν' άρχίσω δέν ήξέρω τί θα κάνω με τό γέρο και τό Μαθηματικό! 'Αχ! άs έγραφα για πέντε κι' εγώ τρέμω σαν πουλί!... Άλλοι έχουν καρναβάλι θα μου ήταν άρεχτά πολύ!

Υ. Γ.— Τό τραγουδω όσάκις παρίσταται άνήγχη — διό ησρής τό χρόνος, έτσι δέν είνε; — με τόν σκοπό που ληγίνουν τά «Μεσάνυχτα»

ή ίδια Διαβάσετε λοιπόν τά μαθήματά σας κι' έτσι και σεις θα εισθε ήσυχη και... ή Μοδσεσι

ΑΡΙΣΤ. ΛΑΠΗΝ, Μάνδραν—'Ελευσίνας. — Τό ποιηματάκι σας όχι έπιτυχημένο, δυστυχώς. 'Ιδου:

ΣΤΟ ΚΡΙΕΚΟΥΚΙ

Στόν καθαρό προβάλλουν ούρανό, δειλά κι' άργά, τά λαμπερά άστέρια, κι' εγώ κρατώντας τό κεφάλι με τά χέρια νοιώθω πώς από λήθαργο ξυπνώ. Κι' άνοίγοντας τά μάτια με λαχτάρα,

άγαπημένα μέση άντακούζω, και σαν να μου ξεφεύγη ή τρομάρα, τά μάτια χαμηλώνω και δακρύνω. 'Ω τότε της καρδιάς μου μίλησε, για πέσ καν τό περιμένεσ αυτό; σ' άγαπημένα μέση βρίσκειται. Μέσ' στοσν λαχταρισμένο τό χωριό. Τώρα καρδιά μου θε ναύρησ τό (σύντροφο αυτόν που τόσα χρόνια είχες να (δής, και τώρα πέφυγε από πάνω σου τό (σύννεφο, πέζ μου αν τόν θυάσαι. Μη ντρα (πής...

...σαστε — νας ποιητάς Παλα... άν, Καθάφην, Βάρναλην, Πορφύραν, Μαλακάσην. Τούς πιο καλούς μας ποιητάς δηλαδή, άποφεύγοντας τούς μετρίους

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚ'ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΒΕΒΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21.419) Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 'Όρα συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» 'Εσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 200 'Εξωτερικού Δολλάρια 6 » 'Εξάμηνος » 100 'Αμερικής » 7 και δι' όλην την 'Αφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησία συνδρομή σελλινα 39. Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνωνται ποός τόν ιδιοκτήτην τουσν «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7. Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4 Γενικός άντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» 'Εν 'Αμερική, δια την έγγραφην συνδρομητών και δια την κατά φύλλον, πώλησιν ή 'Εταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497 New York City, εκπροσωπούμενη παρά τουσν κ. Κ. Καλφοπούλου.